

Arrest

nr. 108 722 van 29 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 17 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. DECLERCQ *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 mei 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 22 februari 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard wordt.

1.3 Op 7 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt aan de verzoekers ter kennis gebracht op 18 maart 2013. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

R.Z. nationaliteit: Afghanistan geboren te Herat op x.x.1975 adres: (...)

S.Z. nationaliteit: Afghanistan geboren te Herat op x.x.1980 adres: (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

R.H. geboren te Herat op x.x.2004, R.B. geboren te Herat op x.x.2008

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.02.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor R.B. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 04.12.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 De verzoekers hebben de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt toe:

“Verwerende partij motiveert op erg stereotiepe wijze, op basis van een standaardsjabloon. Ze verwijst verder naar het advies van de arts-adviseur van 7 december 2012.

Verzoekende partij haalt een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het advies van de arts-adviseur is stereotiep en maakt een manifeste inschattingfout. Daarenboven is het niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering.

Overeenkomstig artikel 9ter § 1 kan de gemachtigde van de minister de aanvraag ongegrond verklaren indien de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte geen ziekte betreft zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van

een machtiging tot verblijf in het Rijk. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die

- i. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ii. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- iii. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het is de arts-adviseur die de ziekte moet toetsen aan deze drie gevallen.

In casu stelt de arts-adviseur enkel en alleen dat de aandoeningen van verzoekende partij niet van die aard zijn dat ze "een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven".

De arts-adviseur stelt dat de ziekte niet onder de toepassing van artikel 9ter § 1 valt enkel en alleen omdat het geen onmiddellijk en actueel gevaar voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt. Dit is echter in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit omwille van volgende redenen:

Eerst en vooral dient aangehaald te worden dat hoewel de rechtspraak van het EHRM waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing wel degelijk relevant is, het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop stelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. "

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565105) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren 'the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost', (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Uw Raad oordeelde trouwens reeds in deze zin in - onder andere- arrest nr. 97196 van 14 februari 2013: "Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, vcm oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt derhalve geenszins dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte " Wel zal een banale ziekte worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. "

Om van de bescherming geboden door artikel 3 EVRM te genieten, is bijgevolg niet vereist dat verzoekster zou lijden aan een aandoening die direct levensbedreigend is. Banale ziekten vallen dan weer wel buiten het toepassingsgebied. In casu toont de arts-adviseur echter op geen enkel moment aan dat verzoekende partij haar aandoeningen banaal zouden zijn.

Een aandoening die momenteel geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit kan niet zomaar gelijkgesteld kan worden aan een banale aandoening.

Indien verwerende partij van mening was dat verzoeksters' medische problemen banaal zijn, had men dit moeten motiveren, hetgeen niet gebeurde.

Het advies van de adviseur-arts maakt een manifeste inschattingfout. Daarenboven is het niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering.

Met betrekking tot het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een gebrek aan adequate behandeling neemt de arts-adviseur geen enkele motivering op. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vraagt van de arts-adviseur dat deze nagaat of de medische elementen die verzoekster heeft aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De bescherming geboden door artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zijn niet zomaar gelijk te stellen. Ook uw Raad stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De bewoording van artikel 9ter Vreemdelingenwet stipuleert de drie gevallen waarin men aanspraak kan maken op bescherming. Zoals hiervoor werd aangehaald, biedt artikel 9ter Vreemdelingenwet een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes, en dient er ook gekeken te worden of er een reëel risico voor de gezondheid is doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Artikel 9ter Vreemdelingenwet biedt bijgevolg een ruimere bescherming dan dat verwerende partij aanvoert.

Het laatste luik vervat in artikel 9ter bepaalt dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van verzoeksters' ziekte en zonder de behandelingsmogelijkheden (beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling) in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit laatste criterium vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet al dan niet vervuld is.

Louter op basis van verzoeksters' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken. Een ziekte die in België, waar verzoekster wel toegang heeft tot haar behandeling, niet noodzakelijk aanleiding geeft tot een kritieke gezondheidstoestand of die zich niet in een vergevorderd stadium bevindt, kan van een heel andere orde zijn in verzoeksters' land van herkomst. De behandelbaarheid van de aandoening bepaalt wel degelijk mee of het om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 gaat of niet. Het is namelijk niet omdat men in België 'geen levensbedreigende ziekte' heeft dat men dat ook heeft in het land van herkomst. Het is niet omdat men in België behandeld wordt en hierdoor een menswaardig leven leidt, dat dit ook zo is indien men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst maken derhalve een essentieel onderdeel uit van de beoordeling of het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is met andere woorden niet de abstracte ziekte op zich, maar de concrete manifestatie ervan en de risico's die ermee gepaard gaan die beoordeeld dienen te worden.

In het hierboven aangehaalde arrest stelde Uw Raad dan ook dat:

“Voorts heeft het Hof dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van fysieke hetzij van mentale aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien deze medische behandelingen behoeven en er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op termijn zullen evolueren naar een levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn

Verwerende partij liet na te controleren of de aangehaalde medische elementen een reëel risico inhouden op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In het hierboven aangehaalde arrest besloot Uw Raad hierop:

“Aldus blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. ”

Gelet op het voorgaande kan derhalve als volgt geconcludeerd worden:

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Verwerende partij is manifest onzorgvuldig te werk gegaan door te besluiten dat artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing is, hoewel op geen enkel moment gekeken werd of verzoekster een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in haar land van herkomst. Tot slot werden zowel artikel 9ter Vreemdelingenwet als artikel

3 EVRM te beperkend geïnterpreteerd, en werd verzoekster onterecht uit het toepassingsgebied van deze bepalingen uitgesloten.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De formele motiveringsplicht werd geschonden doordat de het advies van de arts-adviseur geen enkele motivering omtrent verzoekende partij haar toegang tot zorg en een adequate behandeling in Afghanistan, maar gebruik maakte van een standaardjabloon.

Zonder toegang tot de adequate zorg zal verzoeksters' geestelijke gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Het feit dat verzoekende partij motorische stoornissen heeft en ontwikkelingsstoornissen evenals een ernstige taalachterstand kan tot gevolg hebben dat een terugkeer van verzoekster ook een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in verzoeksters' land van herkomst en door geen onderzoek te voeren naar de sociale of familiale opvang in België en in het land van herkomst schendt de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet. Verzoeksters aandoening werd niet beoordeeld waardoor er evenmin geconcludeerd kan worden dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een enige middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals artikel 3 EVRM.

Verzoekers beroepen zich op een theoretisch betoog.

Zij stellen in essentie dat uit artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 blijkt dat deze bepaling drie niet- cumulatieve hypothesen vooropstelt: een ziekte die een risico inhoudt voor het leven, of een ziekte die een risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Zij baseren hun betoog op het uitgangspunt dat de bestreden beslissing enkel een motivering omtrent de eerste hypothese bevat.

Zij verwijten verwerende partij een stereotiepe motivering en een manifeste inschattingsfout.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers beperken zich tot een louter theoretisch betoog, zonder het feitelijk determinerend motief te betwisten.

In het medisch advies d.d. 4 december 2012 vermeldde de arts- adviseur:

(...)

Op basis van die bevindingen oordeelde hij dat verzoekers kind niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekers betwisten de vaststellingen van de arts-adviseur niet, doch stellen dat de motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is en verwijt verwerende partij zich te beperken in haar beslissing door te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Daarnaast stellen zij dat dat geen uitspraak zou zijn gedaan inzake twee van de drie hypothesen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980', gelet op de verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met inbegrip van de bewoordingen 'direct levensbedreigende aandoening'.

De betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de inhoud van de voorbereidende werken, zoals hieronder weergegeven, beperken verzoekers zich bij de interpretatie van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 onterecht tot de lezing van de tekst van het eerste lid van §1 van die bepaling, waaraan zij vervolgens zelf een betekenis en rechtsgevolgen koppelen, zonder de intentie van de wetgever na te gaan.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij drie niet- cumulatieve voorwaarden deduceren uit het eerste lid, §1 van artikel. 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

"In zoverre verzoekers menen dat hun terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en daarbij de nadruk leggen op hun Roma-origine waardoor het niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel

15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

(...)

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) blijkt dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)." (RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Uit de parlementaire voorbereidingen volgt dat de wetgever voor de terminologie van het eerste lid §1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het EHRM terzake.

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat een aanvraag ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet geschonden aangezien de beslissing gebaseerd is op het advies van de arts-adviseur die zorgvuldig de bewijsstukken van verzoekers geanalyseerd heeft.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer (R.V.V., arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

De aanvraag werd ongegrond verklaard omdat niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 9ter §1 Vreemdelingenwet.

Verzoekers roepen de schending van de formele motiveringsplicht in.

Uit hun betoog blijkt dat zij kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Zij maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Er hoeft geen onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst aangezien de arts-adviseur oordeelde dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 11 maart 2013, nr. 222.798; RvS 4 juni 2012, nr. 219.600; RvS 1 februari 2010, nr. 200.309).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, dit is *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...).”

De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag van de verzoekers op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 22 februari 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat deze aanvraag met de bestreden beslissing uiteindelijk ongegrond wordt verklaard. Er werd dus *in casu* geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de ambtenaar-geneesheer, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek na te gaan of de ziekte waaraan *in casu* het kind van de verzoekers lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name of *“deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 4 december 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van R.B. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de verzoekers onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. In zijn advies dat zodoende geacht wordt integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte van het kind van de verzoekers geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, die kan aanleiding geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer als volgt in zijn advies:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.05.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

•Verwijzend naar de medische attesten d.d. 15.04.2009, 16.04.2009 en 05.06.2009 van de hand van Dr. P. Leroy, neuropediater, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een polymalformatief syndroom met bilaterale synostose van de voorarmen.

•Verwijzend naar het medisch attest d.d. 21.12.2010 van de hand van Dr. D. Ivens en Dr. N. Van Der Aa, genetici, waarin de differentiële diagnose gesteld wordt tussen medicatiegebruik tijdens de zwangerschap of genetische afwijking. De aandoening wordt omschreven als radiohumeraal synostose bilateraal met contracturen van de ellebogen, waarnaast ook faciale dysmorphieën.

•Verwijzend naar het medisch attest d.d. 04.09.2012 van de hand van Dr. V. Vanderstraeten, kinderneurologe, waaruit blijkt dat aan de elleboogcontracturen niet te verhelpen valt en dat er ook een ontwikkelingsvertraging is.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. {EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v, United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.}

Uit het medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven polymalformatie met ontwikkelingsvertraging vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het wordt echter niet betwist dat R.B. lijdt aan een polymalformatief syndroom met bilaterale synostose van de voorarmen en faciale dysmorphieën waarbij een orthopedische behandeling wordt vooropgesteld, zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Nergens uit het dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de aandoeningen van R.B. als banaal beschouwt.

3.4 De verzoekers betogen dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen enkele motivering is opgenomen met betrekking tot het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter van de, gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van toepassing op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van deze wettelijke bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat er geen onderzoek hoeft te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst aangezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Los van de vaststelling dat uit het betrokken advies *d.d.* 4 december 2012 nergens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de aandoeningen van de dochter van de verzoekers geen reëel risico inhouden voor haar fysieke integriteit daar enkel wordt gemotiveerd dat deze aandoeningen geen acuut levensgevaar of een directe bedreiging op het leven vormen, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk twee onderscheiden toepassingsgevallen blijken. Deze twee toepassingsgevallen zijn onderling niet afhankelijk van elkaar. Alleszins kan uit het niet voldaan zijn aan het eerste toepassingsgeval niet *ipso facto* worden afgeleid dat een onderzoek naar het tweede toepassingsgeval overbodig zou zijn.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die de ambtenaar-geneesheer ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vallen.

In casu blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 4 december 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) omtrent de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen en de graad van ernst die artikel 3 van het EVRM hierin vereist. De ambtenaar-geneesheer past deze rechtspraak toe op het geval van de verzoekers en stelt dat de aandoeningen van hun dochter niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen daar de ziekte geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Hieruit leidt hij op directe wijze af dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vervat liggen.

De Raad volgt de verweerder waar deze in de nota met opmerkingen uiteenzet dat uit de bewoording van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend is voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch de verweerder kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie

geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aan de verweerder de mogelijkheid zou ontzeggen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De verweerder kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk twee verschillende situaties voorziet waarin een vreemdeling die zijn identiteit aantoonde een aanvraag kan indienen om machtiging tot verblijf. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet daarenboven expliciet dat in de gegrondheidsfase van het onderzoek - *quod in casu* - inzake deze verblijfsaanvraag “*de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft (...)*”. Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus geenszins dat de ambtenaar-geneesheer zich bij zijn onderzoek kan beperken tot het beoordelen van het “*graad van ernst*” van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM.

3.5 De Raad stelt vast dat *in casu* in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of R.B. al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag onderzoek werd verricht naar “*het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst*”.

Door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, heeft de verweerder tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend.

De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskennis van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE